

Bár mire ezt az írást kézbe veszed, nyájas olvasó, rég elmúlt már a karácsony, de az én gondolataimat most még igencsak meghatározzák az ünnepi benyomások. Nem olyan régen a „B-listán” felháborodást okozott a HVG karácsonyi számának címlapja, amelyen a betlehemi jászlat megidézve fél tucat mai vezető politikus átszellemült arccal örül a Kisded helyén ragyogó aranyrudaknak. A címe: *Nagy Harácsony* (<http://hvg.hu/hvgfriss/2014.51>). Nyilvánvaló számomra, hogy a HVG-címlap elsősorban politikai üzenő-falként szolgál, és egyetértek azzal, hogy meglehetősen ízléstelen dolog a karácsonyi történet ilyen felhasználása. Ám be kell valljam, számomra ez nem tartozik a blaszfémia, istenkáromlás kategóriájába. Ellentétben a karácsony 21. századi magyar (budapesti? első világbeli?) megélésével, ami viszont nagyon is oda tartozik.

„Kellemes ünnepeket és gazdag jézuskát kívánok” – záró mondatként így búcsúzott az igazgatóm az év végi értekezleten. Abban a pillanatban tényleg azt kívántam, valamelyikünk alatt nyíljon meg a föld és nyelje el. (A helyesírás-ellenőrzőm szerint az idézetben nagy J-t kellene használnom, de nem visz rá a lélek.) Mit tett veled az emberiség, Jézusom?! Mit tettünk mi veled? Hányszor gyalázzuk és fogjuk meggyalázni az emlékedet plázákban és bevásárlóközpontokban hömpölygő tömeggel, „Jézus, Jézus!” kiáltással csatába vonuló katonákkal, „Isten kegyelméből” uralkodókkal?

...

„Miután a persely Júdásnál volt, Jézus azt mondta neki: vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz, vagy hogy a szegényeknek adjon valamit” – gondolták a tanítványok. Jézus közösségében ez volt a természetes. Szükség? Annyira kiszolgáltatottjai lettünk a fogyasztásnak, hogy ha varázsütésre mindenki csak a szükségeset fogyasztaná el, s így elmaradnának az ünnepekhez kötődő habzsolások, rövid távon csődbe menne talán az ország is. December három hete alatt többhavi forgalom zajlik a kereskedésekben, bizonyos iparágak szinte kizárólag ekkor képesek bevételt termelni. Nem tudom hát, mi a megoldás.

...

„Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek.” Nem tudom, miért, de ez a mondat napok óta visszhangzik bennem. „Ahova te mész, megyek én is.” – mondja Ruth Naóminak, és nekem eszembe jutott Bartók Ne hagyj itt! c. kórusműve. Kikerestem az Interneten, és ezt bizony egynemű karra írta Bartók, így utoljára gyermekkórusban énekelhettem, valamikor a '90-92 táján. Ha tehetitek, hallgassátok meg, szerintem csodaszép: <https://www.youtube.com/watch?v=eslXqFViN34>. Bárcsak tudnék így ragaszkodni hozzád a mindennapokban, Jézusom!

Bajnok Kristóf, Budapest